да пиѭ *дижиталь*. Слѣдъ два дена напѫнѫхъ да искамъ да ни оставятъ да си слѣдувами пѫтятъ.

Прѣминѫхми прѣзъ Австрия и прѣзъ Щирия, и влѣзохми у Каринтия безъ да ни се случи нѣщо забѣлѣжително; нъ като пристигнѫхми до едно село, което се наричя Фелдкирхенъ, нѣ толкось далеко отъ Клагенфуртъ, пристигнѫ противна заповѣдь, и се принудихми да останемъ тамъ до ново позволенье.

Оставамъ да мисліѫтъ колко ни бѣше тежка тая случка, на мене най много, който съжелявахъ дѣто причинявамъ на двамата си другари една толкось мѫчна забава. Ако тѣ не можяхѫ да видіѫтъ пакъ отечеството си, причината бѣше моята проклета болѣсть.

Стояхми петь дена на Фелдкирхенъ, и комисарятъ не отпуснѫ нищо отъ онова, което можеше да ни даде нѣкое забавленье. Тамъ имаше единъ малъкъ театъръ; той ни заведе. Единъ други пѫть, имахми удоволствие да присѫтствуваме на единъ ловъ. Нашиятъ гостеприемникъ и много момци отъ това мѣсто, както и ступанинътъ на една хубава гора, бѣхѫ ловчии; тѣ ни турихѫ на едно згодно мѣсто, и по тоя начинъ можихми да гледами добрѣ.

Най послѣ пристигнѫ единъ куриеринъ отъ Виена, и подаде на комисарятъ заповѣдьта да ни заведе на опрѣдѣленото ни мѣсто. Тая честита новина ме зарадува както и другаритѣ ми; нъ въ сѫщото врѣме ме бѣше страхъ да гледамъ да се приближява до мене страшниятъ день, който можеше още да ме научи, че сѫмь изгубилъ баща си, майка си, а може и нѣкого отъ ония, които обичяхъ.

И скърбьта ми се умножяваше колкото се приближявахми до Италия.